

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **J. Z.**,
státní příslušnice Čínské lidové republiky,
bytem X,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-1111/ZA-ZA11-P15-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-1111/ZA-ZA11-P15-2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobkyni neuděluje.

2. Žalobkyně v žalobě nejprve obecně namítla, že ve správním řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že nadto žalovaný porušil § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu, jakož i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a čl. 33 Ženevské úmluvy. Žalobkyně dále konstatovala, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu bylo pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování náboženství. Žalobkyně je členkou křesťanské církve X (čín. X, angl. X, dále jen „X“) a obává se pokračování pronásledování v případě nuceného návratu do Č. K tomu žalobkyně shrnula některá svá tvrzení uvedená v průběhu správního řízení. Žalobkyně odmítla závěr žalovaného o absenci odůvodněné obavy z pronásledování v budoucnu dovozený z toho, že nebyla v zemi původu nikdy vystavena pronásledování. Žalobkyně v té návaznosti jednak zdůraznila, že naopak pronásledována byla, jednak rozvedla, že i kdyby tomu tak v minulosti nebylo, není taková skutečnost překážkou pro uplatňování odůvodněné obavy z pronásledování. Pro existenci odůvodněné obavy postačuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobkyně po návratu do země původu byla pronásledována. Žalovaný měl postupovat ve prospěch žalobkyně, jestliže zjistil nízký standard dodržování lidských práv v Č. Žalobkyně proto tvrdí, že splňuje veškeré podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný pak pochybil i tím, že vůbec nezkoumal udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu s tím, že žalobkyně nebyla politicky aktivní, protože nesprávně vyložil pojem politická práva a svobody. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností vnitřního přesídlení, v tomto ohledu je rozhodnutí nadto nesrozumitelné a rozporuplné. Žalobkyně se dále domnívá, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jestliže totiž žalovaný uznává, že žalobkyně je příslušnicí církve X a současně, že v Č dochází k systematickému zatýkání, věznění nebo mučení příslušníků náboženských menšin (jako je právě předmětná církev), je nesprávný závěr žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Konečně k tzv. druhému argumentačnímu okruhu svých námitek žalobkyně uvedla, že jí nelze klást k tíži její snahu o integraci v České republice, a že závěr žalovaného o organizovanosti a ekonomických motivech přicestování žalobkyně do České republiky není podstatný při posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepostupoval ve věci žalobkyně obdobně jako ve skutkově i časově podobných věcech (k tomu žalobkyně navrhuje k důkazu další rozhodnutí žalovaného), není zřejmé, proč v některých případech byla žadatelům udělena mezinárodní ochrana, zatímco v jiných nikoliv. Do podrobností je žalobní argumentace žalobkyně rozvedena v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl ve vztahu k pojmu politická práva a svobody, že neveřejná domácí utajovaná církevní sezení za účasti čtyř osob nelze zahrnout pod tento pojem, žalobkyně prostřednictvím své činnosti nezastávala žádné politické názory a ani je veřejně nehlásala. Žalovaný klade důraz na to, že žalobkyně založila svou žádost o vízum na lživých údajích a falešných dokumentech, pravdu hovořila až v návaznosti na předestřené důkazy a cílené dotazy. Žalovaný nečiní sporným, že žalobkyně je členkou

církve X a někteří členové této církve v Č čelí obtížím. Z důvodu nadbytečnosti žalovaný možnost využití vnitřní ochrany státu nijak zvlášť nehodnotil, neboť měl za to, že žalobkyně nečelila takovým obtížím, které by to odůvodnily. S tím úzce související možnost vnitřního přesídlení pak nelze vnímat ani jako výtku směřující proti žalobkyni ani jako návrh řešení žalobkyní tvrzených potíží, žalovaný se přesídlení věnoval spíše pro dokreslení nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně o úspěšném stěhování v návaznosti na údajné pronásledování. Podle názoru žalovaného žalobkyně pouze zneužila znalosti problémů náboženských menšin v Č, aby vygradovala svůj azylový příběh, aniž by sama žalobkyně byla v minulosti ohrožena. Poukázal na zprávy o zemi původu potvrzující, že státní orgány o žalobkyni nemohou mít zájem, jestliže jí vydaly cestovní doklad a nechaly ji opustit zemi. V případě neregistrovaných či zakázaných církví nedochází k nárůstu jejich diskriminace na celostátní úrovni. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný uvedl, že se nedopustil medializace případů čínských křesťanů, přičemž neexistují žádné důkazy o špatném zacházení neúspěšných žadatelů o azyl v zemi původu žalobkyně. Výpovědi žalobkyně byly nekonzistentní a vnitřně rozporné, její odpovědi byly často nejprve obecné a vyhýbavé. Žalovaný se věnoval hodnocení důvěryhodnosti žalobkyně, ta však v zásadních věcech utrpěla (v tomto ohledu žalovaný jen pro stručnost odkázal na napadené rozhodnutí). Námitka rozložení důkazního břemene je nadbytečná, neboť problém netkvěl v nedostatku důkazních prostředků, nýbrž ve věrohodnosti žalobkyně. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu žalobních námitek žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vyjádřil k organizovanému příjezdu a motivu žalobkyně přicestovat do České republiky. Dále žalovaný upozornil, že žalobkyně sice měla ze zákona možnost vybrat si, kde žádost o udělení mezinárodní ochrany podá, nikoliv už kdy, neboť tak měla učinit bezprostředně po vstupu na území České republiky, např. již na letišti. Odkaz žalobkyně na řízení v obdobných věcech je irelevantní, neboť žalovaný musí vždy postupovat individuálně. Na tom ničeho nemění, shledal-li žalovaný u žalobkyně stejné typové znaky jako u dalších žadatelů v obdobném postavení. Žalovaný uzavřel, že má za to, že napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné a přezkoumatelné (dostatečně odůvodněné, logické i srozumitelné). Navrhuje proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

4. Žalobkyně v replice vyjádřila nesouhlas s argumenty uvedenými ve vyjádření žalovaného odkazy na obsah žaloby či správního spisu, přičemž setrvala na svém procesním stanovisku. Nadto uvedla nové argumenty a navrhla k důkazu i doložila řadu podkladů podporující její argumentaci (konkrétně k žalobě přiložila: článek X: Zamítnutý azyl Č křesťanů v ČR: Po návratu do Č jim hrozí zatčení i mučení; článek X.cz: Mysleli si, že v Česku „pravda vítězí“. Křesťany v Č mučili X, azyl stejně nedostali; informace MZV ČR ze dne 17. 6. 2015, Č – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; sdělení faráře T. C. ze dne 20. 5. 2018; sdělení generálního sekretáře ERC v ČR ThDr. P. J. V. ze dne 16. 5. 2018; zprávy X ze dne 4. 6. 2018 – Postavení náboženských menšin v Č, Rizika navrácení příslušníků náboženských menšin do Č; rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016, a další rozhodnutí z téhož dne, jímž byla mezinárodní ochrana žadatelům pocházejícím z ČLR přiznána ve formě azylu; a dále zpráva veřejné ochránkyně práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany č. j. KVOP-46235/2018).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, jak bude osvětleno níže.
6. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla v této věci podána dne 24. 12. 2015, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, procedurální směrnice a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 24. 12. 2015 v přijímacím středisku cizinců X podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 5. 1. 2016 v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že pochází z ČLR, naposledy žila v rodné provincii X. Žalobkyně je svobodná, bezdětná a zdravá. Vyznává křesťanství a náleží k církvi X, přičemž jako důvod žádosti uvedla právě skutečnost, že v Č nemohla svobodně vyznávat svou víru. V ručně psaném podání ze dne 5. 1. 2016 žalobkyně popsala své osobní důvody k obrácení k víře, poměry její rodiny v Č i pronásledování křesťanů policií.
8. Dne 8. 2. 2016 byl se žalobkyní proveden pohovor. Z protokolu o pohovoru plyne, že žalobkyně je schopna popsat základní charakteristiku církve X. Její členkou se stala v červenci 2011, věděla o ní díky otci. K víře ji přivedl pocit, že je život velmi krušný, stalo se mnoho věcí. Před vstupem do této církve byla žalobkyně bez vyznání. Věděla, že se nejedná o státem registrovanou církev, že jde o církev zakázanou. Členové se scházeli po dohodě v bydlech bratrů a sester ve skupině 3 až 5 lidí. Žalobkyně byla průvodkyní, což obnášelo starost o všechny věci v rámci církve. V prosinci 2012 policie na jeden den zadržela otce a bratra žalobkyně z důvodu šíření křesťanství, byli povinni zaplatit pokutu a bylo jim vyhrožováno, proto se oba odstěhovali. Žalobkyně dále popsala incident vraždy jedné ženy v květnu 2014, který byl policií cíleně spojen s křesťanstvím, aby věřící mohli být pomluveni a křivě obviněni. Z obav se žalobkyně přestěhovala do centra města k sestře ve víře. V srpnu 2015 byla jedna sestra ve víře zadržena a policisté věděli, že se s ní žalobkyně stýkala. Policie proto žalobkyni začala podezřívat, že je také věřící a měla v úmyslu ji zadržet (o tom žalobkyně věděla od příbuzného sestry ve víře, který byl policistou). Žalobkyně cítila vnitřní útisk, ačkoli osobně neměla v souvislosti s členstvím v církvi žádné problémy s policií ani úřady. Od září 2015, kdy se objevily výzvy za účelem

oznamování věřících, musela žít coby průvodkyně v církvi v utajení, přestěhovala se a vůbec nevycházela. Z vlasti vycestovala jako turistka za pomoci prostředníka, který vyřídil vše potřebné, vydání cestovního dokladu si žalobkyně bez potíží zařídila sama již v listopadu 2014. Odjezdu se žalobkyně obávala, nicméně vše proběhlo bez problémů. Žalobkyně přicestovala letecky z P do České republiky dne 21. 12. 2015 společně s dalšími třemi věřícími, které znala. Závěrem uvedla, že se obává návratu do Č, neboť by byla zadržena a vězněna.

9. Při opakovaném pohovoru dne 26. 5. 2016 se žalovaný otázkami zaměřil na to, proč si žalobkyně vybrala jako cílovou destinaci Českou republiku, na proces vyřizování dokladů k vycestování a na nepravdivé údaje v žádosti o vízum. Žalobkyně uvedla, že prostředník, který jí pomáhal s vyřizováním, jí poradil, jak žádost o vízum vyplnit tak, aby měla větší šanci na úspěch. Vyplnila proto některé údaje (osobní stav, bydliště, zaměstnání, plánovaná doba, účel cesty aj.) nepravdivě za účelem kladného vyřízení její žádosti o vízum. Kdyby mluvila pravdu, a zejména namísto turistiky uvedla pravý důvod, že chce získat svobodu, aby se mohla věnovat svému náboženství, vycestovat by jí neumožnili. Dále žalobkyně podrobněji popsala průběh cesty z P až do X. Žalobkyně od mezinárodní ochrany očekává legální způsob, jak žít v zemi, kde bude moci svobodně vyznávat svou víru, aniž by jí hrozilo zatčení.
10. Při druhém opakovaném pohovoru dne 12. 10. 2016 žalobkyně znovu velice podrobně popsala charakteristiku církve, její obřady i knižní díla, včetně porovnání s ostatními církvemi. Rozvedla, že je církev X v Č označována za kult, je zakázána a potlačována. V důsledku toho věřící čelí dlouhodobému útlaku, hrozí jim zatčení, mučení a věznění za samotné členství v církvi (resp. jsou obviněni z činů, které nespáchali). Žalobkyně dále vylíčila, jak šířila víru coby průvodkyně, jakož i potíže, které měla ona, její otec s bratrem a ostatní věřící v důsledku vyznávání své víry. Zmínila i událost vraždy z května 2014, která byla lživě připsána církvi X, od té doby podle žalobkyně začal útlak vůči všem věřícím. Dále se vyjádřila k období srpna 2015, kdy byla zadržena spoluvěřící žalobkyně, se kterou si byly blízké. Žalobkyně věděla, že ji sledují a že se policie připravuje na to, aby ji také zadrželi. Kdyby ji bývali chytili, odsoudili by ji coby průvodkyni v církvi nejméně k pětiletému trestu, proto se žalobkyně rozhodla přestěhovat a žít v úkrytu. Žalobkyně zopakovala své obavy z věznění a mučení, pokud by byla nucena vrátit se do Č, jelikož jde o komunistickou ateistickou zemi a existuje mnoho případů, kdy tak s věřícími bylo zacházeno. Nadto věřícím hrozí nebezpečí i proto, že bylo publikováno, že skupina Č křesťanů zde požádala o azyl z náboženských důvodů, dokonce se v České republice objevili Č, kteří o nich sbírali informace. Žalobkyně neví, jestli byl na ni vydán v Č po jejím odjezdu zatykač, ve vlasti není s nikým ve spojení, aby tamní nevystavila nebezpečí. Řešit svou situaci přestěhováním v rámci Č nemohla, jelikož je to na celém území stejné. Pro žalobkyni je podstatné, aby žila v zemi s náboženskou svobodou.
11. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklady (i v čínském překladu): informace OAMP ze dne 23. 6. 2016, Č: X – Historie, struktura a věrouka; zpráva X ze dne 27. 1. 2016, Svoboda ve světě 2016 – Č; výroční zpráva X 2017 ze dne 12. 1. 2017, Č; výroční zpráva X 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, X – Č; výroční zpráva X 2015 z března 2016, Č – X; informace X ze dne 10. 8. 2016, Č – X zpráva o svobodě vyznání za rok 2015; informace X ze dne 21. 4. 2016, X za rok 2015 – kapitola IV: prioritní země – Č; informace X z března 2016, Č: X.

12. Žalobkyně na podporu svých tvrzení v rámci správního řízení založila flash disk s videi a texty (v Č a A) vytištěné z několika webových stránek pojednávající o pronásledování křesťanů v Č. Žalobkyně na dotaz žalovaného upřesnila, že těmito informacemi chtěla doložit, že je v kontinentální Č pronásledování křesťanů stále horší, příběhy jsou také z jejího okolí z provincie H, i to, že domácí církve jsou pronásledovány v celé Č.. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobkyně dne 11. 4. 2017 uvedla, že se k nim vyjádří písemně. Tak učinila prostřednictvím své zástupkyně podáním ze dne 13. 4. 2017, ve kterém shrnula podstatné skutečnosti azylového příběhu a zásadní informace vztahující se k církvi žalobkyně vyplývající ze shromážděných podkladů k zemi původu. Nadto doplnila důkazy o dva zahraniční rozsudky a analýzu X z února 2017 (v A), jimiž dle svých slov dokládala pronásledování křesťanských uskupení v Č (z důvodů náboženských či za zastávání protivládních politických názorů). Posléze žalobkyně ve vyjádření ze dne 25. 4. 2017 opětovně popsala svou náboženskou víru a zasadila ji do podmínek země původu.
13. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života kvůli její příslušnosti ke křesťanské církvi X. Žalovaný neshledal splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobkyně uvedla v žádosti o udělení víza nepravdivé informace vůči zastupitelskému úřadu České republiky. O mezinárodní ochranu požádala a předmětná tvrzení uvedla až v přijímacím středisku v X, což značně snížilo její věrohodnost. Žalovaný má za to, že postup skupiny čínských křesťanů, k níž žalobkyně patří, byl za úplatu organizován třetí osobou. Vydání cestovního dokladu žalobkyni na její pravou totožnost a její bezproblémové vycestování přes přísně kontrolované letiště v P svědčí o nezájmu Č státních orgánů o její osobu. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem opuštění země původu byly s vysokou pravděpodobností ekonomické důvody, nikoliv pronásledování. To dovodil z organizovanosti skupiny a opuštění Č bez konkrétních objektivních důvodů. Žalovaný připustil, že žalobkyně je příslušnicí uvedené církve, která byla Č úřady zařazena mezi zakázané sekty, avšak shledal, že žalobkyni nehrozí pronásledování, neboť ona sama se nikdy v minulosti nestala jeho obětí. Žalobkyně mohla vyřešit své problémy vnitřním přesídlením do jiné části Č. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný usoudil, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, pro něž by jí v zemi původu hrozila vážná újma. Zopakoval, že žalobkyně se nikdy nestala terčem negativního jednání ze strany státních orgánů.

Posouzení žaloby soudem

14. Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku. Konstatovala nejprve obecně, že ve správním řízení byl porušen § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný založil napadené rozhodnutí na skutečnostech, které nemají vliv na posouzení důvodnosti obav žalobkyně z pronásledování nebo reálnosti hrozící vážné újmy. Žalovaný dále porušil § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu, neboť nelze spolehlivě vyloučit postih žalobkyně za podání žádosti o mezinárodní ochranu, a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání

(publ. pod č. 30/1988 Sb.) a čl. 33 Ženevské úmluvy, jelikož navrácením žalobkyně do země původu by byl porušen závazek *non-refoulement*.

15. Tato obecná tvrzení žalobkyně, že v řízení byla porušena vyjmenovaná ustanovení právních předpisů a mezinárodních smluv, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobkyně je povinna vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, či rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Za řádně formulované žalobní body tak lze považovat jen ty námitky žalobkyně, které byly v dalším textu žaloby rozvedeny tak, aby splňovaly výše nastíněné vlastnosti.
16. Úvodem k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí soud uvádí, že právně i skutkově obdobnými věcmi se již zabýval také Nejvyšší správní soud, a to zejména v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77. Poté následovaly rozsudky ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 125/2019-61, či ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 41/2019-82. Především v těchto rozsudcích se Nejvyšší správní soud velice podrobně vyjádřil k hodnocení situace Č křesťanů žádajících v České republice o mezinárodní ochranu. Soud předesílá, že vycházel z právě uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se obdobných případů žalobkyně, přičemž pro stručnost odkazuje i na tam uvedenou právní argumentaci, od níž zdejší soud nemá důvod se odchýlit.
17. Přestože soud zjistil, že napadené rozhodnutí je v některých částech nepřezkoumatelné, vypořádal se s námitkami žalobkyně v rozsahu, jež rozhodnutí umožnilo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
18. Žalobkyně na podporu své veškeré argumentace (proto tuto pasáž soud předřadil vypořádání žalobních bodů) zdůraznila, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu bylo pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování náboženství. Je členkou křesťanské církve X, v církvi zastávala tzv. funkci průvodkyně, a tím byla zodpovědná za přibližně 50 až 60 spoluvěřících. Bratr a otec žalobkyně byli pro praktikování náboženství v minulosti zatčeni, na jejich rodinu se tamní funkcionáři a policie zaměřili, a žalobkyně se proto musela stěhovat a žít v utajení. K tomu dále zopakovala některá svá další tvrzení uvedená v průběhu správního řízení. Žalobkyně se domnívá, že by po návratu do vlasti nemohla svobodně vyznávat svou víru, obává se pokračování pronásledování a zatčení z důvodu jejích aktivit v rámci církve.

Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu

19. Žalobkyně namítla, že žalovaný pochybil (také) tím, že vůbec nezkoumal udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť podle jeho názoru žalobkyně nebyla politicky aktivní. Podle žalobkyně je nicméně nutné pojem politická práva a svobody vykládat tak, že zahrnují i uplatňování náboženské svobody. K tomu zopakovala tvrzení uvedená při výsledku popisující její potíže v souvislosti s praktikováním její víry. Žalobkyně doplnila, že stále se zvyšující počet stoupenců křesťanské církve je nepohodlným Č komunistickému režimu, který vede tamní občany pouze k loajalitě se státním režimem. Náboženská věrouka církve žalobkyně je v přímém kontrastu s politickou ideologií komunistické strany, která má za cíl vymýtit náboženská společenství. K tomu žalobkyně sice do správního spisu doložila rozsudek A soudního tribunálu, žalovaný jej však nezařadil mezi podklady pro rozhodnutí s tím, že nepřináší nic nového.
20. K námitce žalobkyně týkající se pronásledování za uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) zákona o azylu soud uvádí, že se s argumentací žalobkyně neztotožnil. Žalovaný se touto otázkou zabýval na straně 19 napadeného rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že nic z toho, co bylo zjištěno v průběhu správního řízení, neodůvodňuje udělení azylu ve smyslu citovaného ustanovení. Soud dodává, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by žalobkyně musela být vystavena pronásledování „za uplatňování politických práv a svobod“. Toto ustanovení je třeba vykládat v návaznosti na čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v němž má svůj předobraz. Pojmu politická práva je proto třeba přiřknout stejný obsah, který mu dává Listina. V ní jsou politická práva zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé (čl. 17 až čl. 23), jak plyne z jeho nadpisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67). Mezi tato práva patří i práva jmenovaná žalobkyní (právo na svobodu projevu, právo sdružovací). Uplatňování těchto práv může být podřazeno pod § 12 písm. a) zákona o azylu, pokud byl při jejich uplatňování přítomen politický či veřejný aspekt spočívající v odporu proti státu a jeho zřízení. To však v daném případě chybí, neboť z výpovědi žalobkyně plyne, že účelem setkávání členů církve nebylo realizovat shora uvedená politická práva, natož pak bojovat proti státnímu zřízení, nýbrž jen praktikování jejich víry (tedy byla naplňována náboženská svoboda ve smyslu čl. 15 a 16 Listiny, která je řazena mezi základní lidská práva a svobody). Ačkoliv ze zpráv o zemi původu plyne, že Č státní orgány schvalují jen pět státem registrovaných náboženských skupin, samotné členství a praktikování víry ve státem neschválených církvích, mezi něž patří i církev X, nelze vyložit jako odpor, který by odůvodnil aktivování § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně sama ani v jednom z pohovorů nezmínila nic, co by nasvědčovalo tomu, že praktikování víry se souvěrci, byť jen nepřímou, představovalo odpor vůči vládnoucímu uskupení. Šlo jen o projev jejich náboženského vyznání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98).
21. Současně je ovšem třeba připustit, že by státní orgány mohly žalobkyni připisovat protirežimní politické názory, a to na základě prosté skutečnosti, že je členkou církve X, tedy mohla by se obávat pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. V judikatuře některých soudů členských států Evropské unie byl přitom ve vztahu k členům církve X formulován právní názor vycházející ze shromážděných zpráv o zemi původu, že všem členům této církve hrozí pronásledování z důvodu zastávání politického

přesvědčení, které je spojeno s jejich členstvím v církvi kritické k režimu, jejímž cílem je zničit Komunistickou stranu Č, která je považována za Satana [viz např. rozsudky Správního soudu v Karlsruhe (Verwaltungsgericht Karlsruhe) ze dne 4. 5. 2018, sp. zn. A 6 K 7906/16, a ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. A 6 K 436/17, dostupné na http://lrbw.juris.de/cgi-bin/laender_rechtsprechung/list.py?Gericht=bw&Art=en].

23. Žalovaný neshromáždil k církvi, jejíž členkou je žalobkyně, natolik podrobné informace, aby bylo možné na jejich základě posoudit, zda součástí jejího učení je též nepřátelství vůči státnímu režimu. Ani tímto směrem nevedl pohovor se žalobkyní, aby alespoň tímto způsobem postavil uvedenou otázku najisto. Žalovaný dostatečně neobjasnil, co je podstatou označení určité církve či náboženské společnosti za tzv. zlý kult, tedy zda např. její členové jsou vystaveni pronásledování s větší pravděpodobností než členové ostatních neregistrovaných církví. Z hlediska procesního je třeba zmínit, že úkolem žalobkyně bylo pouze přednést skutkové okolnosti, kvůli nimž žádá o mezinárodní ochranu, nikoliv je právně podřadit pod jednotlivá ustanovení zákona o azylu, případně též části alternativně formulovaných hypotéz právních norem (tedy uvést právní kvalifikaci důvodu, pro nějž je ohrožena jakožto členka církve pronásledováním). Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, tedy nebyl zjištěn v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu pouze z důvodu nedostatku příčinné souvislosti odůvodněných obav z pronásledování s azylově relevantním důvodem, vedl by tento nedostatek spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dané věci se o takový případ nejedná, neboť napadené rozhodnutí je založeno na závěru o neexistenci odůvodněných obav z pronásledování. Jelikož soud ruší napadené rozhodnutí kvůli nepřezkoumatelnosti týkající se tohoto stěžejního závěru žalovaného (viz níže) a ve věci bude vedeno další řízení, je třeba, aby se žalovaný, pokud se potvrdí existence odůvodněných obav z pronásledování, zabýval tím, zda hrozba pronásledování nesouvisí s politickým přesvědčením, které by státní orgány země původu mohly žalobkyni připisovat z důvodu jejího členství v církvi X.

Azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu

24. Žalobkyně dále namítla, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznila, že v Č byla pronásledována, a k tomu zopakovala části své výpovědi, kterou učinila při pohovorech. Přitom ani absence pronásledování v minulosti před odchodem ze země není překážkou uplatňování odůvodněné obavy z budoucího pronásledování, rozhodně by tato skutečnost sama o sobě neměla být jediným vodítkem pro vyloučení takové obavy. Tento závěr žalobkyně podpořila citacemi z judikatury Nejvyššího správního soudu. Postačuje, že pronásledování čelily osoby v podobném postavení, tj. jiní členové církve. Žalobkyně přitom popsala tři konkrétní příklady osob v jejím bezprostředním okolí, které pronásledovány byly. Stejně tak osmi osobám v obdobném postavení byla žalovaným udělena mezinárodní ochrana také toliko na základě jejich výpovědi, aniž by ji mohly jakkoliv prokázat. Pro existenci odůvodněné obavy postačuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobkyně po návratu do země původu byla pronásledována. Žalovaný tak měl postupovat ve prospěch žalobkyně, pokud zjistil nízký standard dodržování lidských práv v Č. Tvrzený nedostatek důkazů o existenci hrozícího pronásledování nicméně žalovaný přičetl k tíži žalobkyně, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo

osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Obavy žalobkyně z budoucího pronásledování jsou přitom jednoznačně odůvodněné s ohledem na obsah zpráv o zemi původu.

25. Žalobkyně tak jednoznačně odmítla závěr žalovaného o absenci odůvodněné obavy z pronásledování v budoucnu dovozenou z toho, že nebyla v zemi původu nikdy vystavena pronásledování. Žalobkyně zdůraznila, že byla pronásledována, přitom i kdyby tomu tak v minulosti nebylo, není taková skutečnost překážkou pro uplatňování odůvodněné obavy z pronásledování.
26. Žalobkyně má za to, že hrozící újma dosahuje intenzity pronásledování s ohledem na to, co vypověděla o kontaktu s bezpečnostními složkami, což žalovaný bagatelizoval. K jejímu trestnímu stíhání nedošlo jen proto, že se jí včas podařilo uprchnout ze země. K závěru o pronásledování postačuje i psychický nátlak ze strany policie. V případě návratu se žalobkyně obává zatčení a mučení, k tomu odkázala na zprávy o pronásledování křesťanů v Č.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil (za užití slov „nelze zcela vyloučit“), že žalobkyně je členkou církve X (viz např. stranu 18 či 23), neshledal nicméně (srov. závěr na straně 24), že by ona sama byla někdy státními orgány pronásledována z důvodu náboženského vyznání ve smyslu zákona o azylu, přičemž neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že k tomu po jejím návratu do země původu dojde.
28. Skutečně se nejeví, že by sama žalobkyně byla vystavena jednání, které by bylo možno označit za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Podle něj se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Tuto definici je třeba vykládat ve světle čl. 9 kvalifikační směrnice. Konkrétní typové akty pronásledování jsou uvedeny v čl. 9 odst. 2 (jde např. o použití fyzického nebo psychického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání). Tyto akty pronásledování lze považovat za pronásledování jen za splnění podmínek čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, tj. svojí povahou nebo opakováním musí jít o jednání dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona. Alternativně se může jednat o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce podobným způsobem. Je tedy zřejmé, že jednotlivá opatření státních orgánů země původu mohou být považována za pronásledování pouze tehdy, jestliže vzhledem k jejich intenzitě nebo četnosti představují zásadní zásah do základních lidských práv. Postižení jedince těmito akty musí být natolik vážné, že ho nelze vůbec tolerovat, neboť má existenciální charakter nebo zbavuje dotčenou osobu citelně její lidské důstojnosti. Žalobkyně při pohovorech sice popsala ústrky vůči jejím příbuzným a spoluvěřícím, opětovné stěhování i incident s policií spočívající v jejím sledování. Samotná žalobkyně (ovšem) nebyla zatčena a nepřišla do

přímého kontaktu se státními orgány z důvodu svého náboženského vyznání (police se měla chystat o její zadržení, avšak žalobkyni se tomu podařilo uniknout). Žalobkyní popsané incidenty mohou svědčit o nátlaku či zastrašování ze strany policie, ale svou intenzitou ani četností nedosahují intenzity pronásledování ve shora rozvedeném smyslu.

29. Soud však souhlasí se žalobkyní, že absence pronásledování v minulosti sama o sobě nepostačuje k učinění závěru, že nemůže mít odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu má totiž posuzování odůvodněných obav z pronásledování prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, či ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, kde uvedl, že: „*samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.*“]. Zmíněný standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování vymezil Nejvyšší správní soud zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82. Podle něj je přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Přiměřenou pravděpodobnost je třeba vykládat tak, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. Skutečnost, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou, plyne ostatně i z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice. K prospektivnosti posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování viz dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, či již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77.
30. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovala, že strach z pronásledování pramení z jejího členství v zakázané církvi, neboť jí bylo známo, čemu jsou její členové vystaveni ze strany státních orgánů. Žalovaný připustil, že žalobkyně je příslušnicí této církve, a na základě zpráv o zemi původu shledal, že jakožto členka zakázané církve může být vystavena negativnímu jednání ze strany Č orgánů. Konkrétně na stranách 18, 19 či 23 napadeného rozhodnutí opakovaně uvedl, že nepochybně obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Č. Dodal nicméně, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu, ale je nutné shledat individuální pronásledování žalobkyně ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. K tomu na straně 24 napadeného rozhodnutí pak jen uvedl, že žalobkyně nikdy nebyla v zemi původu vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, tedy závažnému porušení jejích základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní. Tím žalovaný nepřipustně absolutizoval požadavek minulé pronásledování konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu.

31. Byť žalovaný připustil, že žalobkyně je příslušnicí církve X, nijak se nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k této církvi (v postavení řadového člena či v postavení tzv. průvodce) nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný jen na straně 23 napadeného rozhodnutí konstatoval převážně obecná zjištění ze zpráv o zemi původu o úrovni svobody vyznání a s odkazem na to, že žalobkyně v minulosti nebyla azylově relevantně pronásledována pro svou víru, uzavřel, že jsou její obavy z pronásledování neodůvodněné. Takový postup nelze akceptovat. Za této situace se žalovaný nemohl zastavit jen u toho, že žalobkyně nebyla v minulosti vystavena aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako pronásledování, ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové ústrky nehrozí právě z důvodu samotného jejího členství v církvi X. Touto otázkou se ovšem žalovaný vůbec nezabýval, neučinil k ní žádná skutková zjištění. Nesprávné právní posouzení týkající se výkladu pojmu odůvodněný strach z pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu] má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.
32. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevyřešil rozhodující otázku, jaké konkrétní nebezpečí hrozí členům církve X (v obdobném postavení, které přísluší žalobkyni) z důvodu příslušnosti k ní či z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. S touto otázkou se nevypořádal ani ve vztahu k celé Č, tím méně ve vztahu k situaci v provincii X, odkud pochází žalobkyně. Na takové posouzení žalovaný výslovně rezignoval, jestliže na straně 26 uvedl, že jej zajímá vždy pouze a jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti nebo by s vysokou pravděpodobností mohlo dojít při jeho návratu do vlasti k závažnému porušení jeho lidských práv.
33. Takovému přístupu je třeba vytknout, že jednak dává takřka výlučný důraz na pronásledování utrpěné v minulosti, jednak ve vztahu k budoucnosti požaduje „vysokou pravděpodobnost“ závažného porušení lidských práv, což je v rozporu se standardem „přiměřené pravděpodobnosti“ budoucího pronásledování vymezeným výše; a konečně se nijak nezabývá hrozbou pronásledování z důvodu samotné příslušnosti k dané církvi. Žalovaný se například nijak nevypořádal s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v dané církvi, která plyne ze zpráv o zemi původu (§ 300 čínského trestního zákoníku, viz např. zprávu Freedom House ze dne 27. 1. 2016, bod D.), na což také žalobkyně poukázala v projednávané žalobě. Soud v tom dává žalobkyni za pravdu a doplňuje, že Č trestní zákoník umožňuje odsoudit k trestu odnětí svobody osoby patřící k zakázaným skupinám označovaným jako sektářské organizace. Ačkoliv Č soudy obecně vysvětlily, co tyto organizace charakterizuje, neexistují žádná uveřejněná kritéria pro jejich určení či obranu proti takovému nařčení. Č vláda mezi dalšími považuje také křesťanskou skupinu církve BX za zločinnou sektu (srov. informaci Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016). Ze zpráv o zemi původu neplyne, že Č trestní zákoník by se vztahoval jen na určité oblasti Č, lze tedy předpokládat, že se jedná o předpis platný pro celé území země. Žalovaný však na straně 25 napadeného rozhodnutí jen žalobkyni doporučil, aby své problémy s policií řešila přestěhováním do jiné oblasti Č, aniž by podrobněji vyložil, jak dospěl k tomu, že v jiných částech Č žalobkyni nic podobného nehrozí.
34. Ostatně právě v té souvislosti žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností vnitřního přesídlení. Zdůraznila, že v tomto ohledu je rozhodnutí nesrozumitelné a rozporuplné, jelikož žalovaný zároveň nepřipustil, že by žalobkyně ve

vlasti měla jakékoliv problémy. Podle žalobkyně není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že v jiných částech Č žalobkyně nebude vystavena pronásledování. Napadené rozhodnutí tak zcela postrádá hodnocení účinnosti využití tohoto institutu, proto je v této části nepřezkoumatelné. Nadto je v rozporu se zprávami o zemi původu, z nichž vyplývá, že k pronásledování křesťanů ze strany státních orgánů dochází na celém území Č. V řízení bylo současně spolehlivě prokázáno, že žalobkyně je příslušnicí církve X a byla pronásledována z důvodu náboženského vyznání.

35. Soud souhlasí se žalobkyní, že úvahu žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení je nutno označit za zkratkovitou a nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl konkrétní zprávu o zemi původu a její konkrétní část, z níž tento závěr učinil. Tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Možnost vnitřního přesídlení je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle nějž pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.
36. Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o dostupnosti efektivní vnitřní ochrany, jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má. To je však v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně totiž opakovaně vyjádřila svou obavu ve vztahu k celému území Č a žalovaný čerpal ze zpráv o zemi původu, podle nichž se výše popsané problémy zakázaných náboženských skupin nevážou jen na konkrétní část Č, nýbrž na celé její území, přičemž v některých provinciích země jsou problémy ještě intenzivnější. Jinými slovy, z žádné ze zpráv o zemi původu neplyne, že problémy náboženských skupin jsou lokalizovány jen na určité oblasti země, jak se žalovaný snažil dovodit patrně z výpovědi žalobkyně. Žalovaný tedy nijak nevysvětlil, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než v domovské provincii žalobkyně a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá. Pouze poukázal na výpověď žalobkyně, podle níž se žalobkyně osobně nesetkala s potížemi v souvislosti s jejím vyznáním jen na konkrétních místech, z čehož dovodil, že (i) ve zbývajících částech země bude v bezpečí. Soud souhlasí se žalobkyní, že v této části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
37. Žalovaný měl povinnost vyjít z dostupných informací o zemi původu, které musejí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71). Na jejich podkladě se měl důkladně vypořádat i s možností, zda pronásledování všech členů církve, k níž žalobkyně patří, nedosahuje v Č, a konkrétně v provincii X, takové intenzity, že už samotné členství v této církvi vyvolává odůvodněné obavy z pronásledování, přestože její potíže dosud nedosáhly intenzity pronásledování. Podle obsahu správního spisu lze soudit, že žalovaný disponoval dostatkem zpráv naplňujících uvedené vlastnosti, ale až na krátký výtah z jejich obsahu uvedený na straně 23 napadeného rozhodnutí rezignoval na jejich hodnocení ve vztahu ke konkrétní situaci žalobkyně, neboť se spokojil se svým zkratkovitým závěrem o tom, že

žalobkyně pronásledována dosud nebyla, a tudíž jí žádné nebezpečí v zemi původu nehrozí, aniž by přezkoumatelně zdůvodnil, proč tomu tak je. Své závěry měl tedy opřít o konkrétní zjištění plynoucí ze zpráv o zemi původu a na tomto základě posoudit, zda přesto, že žalobkyně nebyla v minulosti pronásledována, jí v souvislosti s návratem nehrozí nebezpečí, které by mohlo nabýt intenzity pronásledování. To žalovaný neučinil, čímž zatížil v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Jak podotkl Nejvyšší správní soud v obdobné věci, formální kriminalizace členství v zakázané církvi sice nezakládá bez dalšího nutnost udělit mezinárodní ochranu každému žadateli, který by byl členem takové církve, ale žalovaný je povinen posoudit, jak se skutková podstata trestního zákoníku uplatňuje v praxi, což žalovaný neučinil [srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 39/2019-77, a tam citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie *Minister voor Immigratie en Asiel proti X (C 199/12), Y (C 200/12), a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel (C 201/12)* ze dne 7. 11. 2013, který je aplikovatelný i na projednávanou věc]. Na okraj soud dodává, že třebaže žalovaný výslovně nenabádal žalobkyni, aby vykonávala svou víru skrytě, není možné, aby v dalším řízení ustrnul jen na závěru, že žalobkyně se jako členka tzv. domácí církve, tj. církve praktikující víru převážně v soukromí, mohla pronásledování vyhnout praktikováním víry utajeně, neboť i to by bylo v rozporu s kvalifikační směrnicí a judikaturou Soudního dvora Evropské unie k jejím rozhodným ustanovením (srov. rozsudek velkého senátu ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11, *Spolková republika Německo proti Y a Z* ze dne 5. 9. 2012).

38. Soud shrnuje, že žalovaný poté, co vyhodnotil výpověď žalobkyně tak, že ji lze považovat za příslušnici církve Boha všemohoucího, se měl zabývat nejen tím, zda žalobkyně sama v minulosti byla vystavena konkrétním aktům pronásledování, nýbrž měl též zvážit možnost, zda již z důvodu členství v této církvi je přiměřeně pravděpodobné, že takovému pronásledování bude po návratu do země původu vystavena. Samotná skutečnost, že by se takovému pronásledování mohla žalobkyně vyhnout tím, že se jí pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury Soudního dvora Evropské unie nedostačuje k závěru, že strach z pronásledování není odůvodněný.

Věrohodnost výpovědi žalobkyně

39. Ve vztahu k rozložení důkazního břemene žalobkyně připustila, že neprokázala nátlak ze strany státních orgánů, ale ve třech pohovorech poskytla konzistentní věrohodnou výpověď zapadající do kontextu zpráv o zemi původu. Žalovaný její věrohodnost nevyvrátil, měl tedy povinnost aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a v pochybnostech postupovat ve prospěch žalobkyně. V souladu s těmito zásadami ovšem žalovaný nepostupoval. Jestliže totiž žalovaný uznává, že žalobkyně je příslušnicí církve X a současně, že v Č dochází k systematickému zatýkání, věznění nebo mučení příslušníků náboženských menšin, jako je právě předmětná církev, je nesprávný jeho závěr o nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
40. K námitce žalobkyně týkající se rozložení důkazního břemene a věrohodnosti její výpovědi soud uvádí následující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně orgánům České republiky předložila dokumenty s nepravdivými údaji, které uvedla na pravou míru, až když na ně sám poukázal. To podle něj snížilo věrohodnost žalobkyně ve vztahu k dalším jejím tvrzením. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně ve

skutečnosti v zemi původu nikdy ohrožena nebyla, pouze využila znalosti reálií země k odůvodnění obavy z návratu do Č. Byť to tedy žalovaný explicitně neuvedl, je zřejmé, že vyhodnotil výpověď žalobkyně v části popisující její obtíže v zemi původu (konkrétní incidenty) jako nevěrohodnou, resp. záměrně zveličenou, byť třeba vycházející z jistého reálného základu. V žalobě tomu žalobkyně oponuje tvrzením, že její výpověď byla konzistentní.

41. Podle judikatury může žalovaný zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim je přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
42. Žalovaný by tedy mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žalobkyně či by ji mohl označit za celkově nevěrohodnou, to však pouze z důvodu její nevěrohodnosti v relevantních aspektech její žádosti o mezinárodní ochranu. Nevěrohodnost žalobkyně by bylo možné založit na otázce její deklarované příslušnosti k církvi či na okolnostech incidentů, které údajně vedly k jejímu odchodu ze země původu (sledování policií a pokus o zatčení žalobkyně), nikoliv jen na tom, že ve snaze opustit Č uvedla v příslušných dokumentech nepravdivé údaje. Naopak lze dát za pravdu žalobkyni, že je pochopitelné uvést do žádosti nekonfliktní údaje, jež jí zajistí bezproblémové vycestování. Nelze rozumně očekávat, že potenciální žadatelka o mezinárodní ochranu odkryje svůj azylový příběh dříve, než se ocitne fakticky i právně na území vybrané cílové destinace. Její nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum žalobkyně zopakovala i po příletu do České republiky. Její nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala její vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu s informacemi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.
43. Lze proto přijmout tezi žalobkyně, že své potíže v zemi původu prokázala svojí konzistentní a bezrozpornou výpovědí, nebyly shledány žádné rozpory týkající se otázky, zda je žalobkyně křesťankou a příslušnicí církve X. Jakkoliv by tedy mohl žalovaný v důsledku vyloučení všech nevěrohodných tvrzení týkajících se jednání, jemuž žalobkyně čelila před svým odchodem ze země původu, dospět ke správnému závěru, že nebyla vůbec pronásledována, nezabývá ho to povinností na podkladě zpráv o zemi původu vyhodnotit, zda žalobkyni nehrozí pronásledování z důvodu prosté příslušnosti k předmětné církvi.

Bezproblémovost a organizovanost vycestování, snaha o integraci

44. Podle názoru žalobkyně jí nelze klást k tíži snahu o integraci v České republice. Žalobkyně v České republice ovšem nikdy nepracovala, odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto v této části zcela nepřiléhavé na její případ. Právo pracovat ani jeho realizace nicméně nijak neovlivňuje naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně opustila pobytové středisko jednak s úmyslem zapojit se do české společnosti, jednak z obavy o svou bezpečnost, neboť se zde objevili dva neznámí Č, kteří o Č žadatelích sbírali informace. Nepravdivé údaje ohledně účelu cesty při vyřizování víza poskytla žalobkyně

jen proto, aby se jí podařilo vycestovat z Č, vycestování nebylo tak bezproblémové, jak žalovaný uvádí. Závěr žalovaného o organizovaném hromadném příjezdu je mylný, neboť žalobkyně přicestovala jen se třemi spoluvěřícími. Nemělo by však vůbec hrát roli, zda společně s ní přicestovalo více osob, či nikoli. Není na závadu, že o mezinárodní ochranu žalobkyně požádala až v přijímacím středisku v X, neboť zákon o azylu to umožňuje, a žalobkyně tak postupovala zcela v souladu se zákonem. S nalezením střediska jí pomohl cizinec pomocí internetu, argument o obtížnosti jeho nalezení se jeví jako absurdní. Jelikož zástupkyni žalobkyně jsou známa odůvodnění rozhodnutí žalovaného v obdobných případech, poukazuje žalobkyně, že uvedené výtky žalovaného jsou v totožném znění ve všech rozhodnutích čínských žadatelů, a to včetně těch, kterým žalovaný mezinárodní ochranu udělil. Není tak jasné, proč v některých případech byla udělena mezinárodní ochrana, zatímco v jiných nikoliv. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepostupoval obdobně ve skutkově obdobných věcech (k tomu žalobkyně navrhuje k důkazu další rozhodnutí žalovaného), došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

45. K námitce žalobkyně týkající se organizovanosti příjezdu a způsobu cesty do přijímacího střediska soud uvádí, že tyto skutečnosti vskutku mohou mít určitou relevanci pro posouzení jejího případu. Žalovaný na straně 20 napadeného rozhodnutí uvedl, že nemůže především pominout skutečnost, že výše jmenovaná přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však neznala. Dále pak žalovaný zdůraznil, že Č orgány vydaly žalobkyni bez jakýchkoli problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, a dodal, že mu rovněž nebyla ochotna sdělit žádné podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum a které ji rovněž nasměřovaly do přijímacího střediska X, kde bezprostředně po svém příjezdu do České republiky požádala o mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně i ostatních údajných souvěrců, kteří dle svých slov (až na výjimky) nikdy předtím neopustili zemi svého původu, natož asijský kontinent, a nekomunikovali žádným cizím jazykem vyjma Č, je podle žalovaného naprosto vyloučeno, aby bez vnější pomoci přicestovali do České republiky, a dokonce až do X. Na straně 21 napadeného rozhodnutí žalovaný pokračoval, že rovněž skutečnost, že uvedená skupina čínských státních příslušníků zahrnující i žalobkyni přicestovala do České republiky výhradně v období od července 2015 do srpna 2016, a nikdy předtím ani poté, přestože všichni bez výjimky hovořili o dlouhodobém pronásledování jejich různých náboženských skupin a skutečnosti, že se mezi sebou před příchodem do vlasti neznali, svědčí o jasné organizovanosti jejich příchodu do České republiky a tomu, že se nejednalo o individuální odchody konkrétních osob, které ze své vlasti měly utíkat zcela spontánně pod vlivem vnějších okolností, konkrétně z důvodu tvrzených obav kvůli svému náboženskému přesvědčení, ale o zorganizovanou akci třetích osob, o jejichž důvodech a motivech lze pouze spekulovat. Z toho je patrné, že výsledkem těchto úvah není jasný závěr žalovaného, nýbrž pouze určité náznaky toho, že příchod žalobkyně byl organizován kýmsi, kdo dokázal zajistit i vydání Č pasu s biometrickými údaji a bezproblémové opuštění Č.
46. K tomu soud podotýká, že odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být založeno na racionálních důvodech, nikoli na náznacích, neboť takové rozhodnutí je pak nutně nepřezkoumatelné. Pokud tím chtěl žalovaný naznačit, že kupř. disponuje informacemi od zpravodajských služeb, podle nichž by žalobkyně mohla pro Českou republiku představovat bezpečnostní riziko, což by pochopitelně mělo skutečný vliv na její celkovou věrohodnost, byl povinen tyto informace promítnout do odůvodnění rozhodnutí. Měl tak učinit způsobem, který neohrozí bezpečnostní zájmy České republiky a zároveň umožní

soudní přezkum jeho rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63). Pokud odůvodnění zůstalo v pasážích vyjadřujících se k údajné organizovanosti a podezřelé bezproblémovosti odchodu žalobkyně ze země původu v uvedené podobě plně nedorečených náznaků, jsou pro soud nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Přitom bezproblémové vycestování ze země původu podle judikatury samo o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010-114, a ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40).

47. Soud nadto souhlasí se žalobkyní, že výše uvedená argumentace žalovaného příliš neodpovídá jejímu případu, neboť vypověděla, že z Č přicestovala pouze se třemi spoluvěřícími, se kterými se dříve seznámila a které již znala. Nepřípadná argumentace žalovaného zjevně vychází z toho, že ji v totožném znění užil v obdobných věcech tzv. Č křesťanů [jak plyne z již shora zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu, přičemž (zástupkyně) žalobkyně také v žalobě poukázala na totožnou argumentaci žalovaného v mnoha obdobných případech].
48. Soud shrnuje, že náznaky obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se bezproblémovosti a údajné organizovanosti odchodu žalobkyně z Č mohou skutečně naznačovat, že žalobkyně fakticky není v zemi původu pronásledováním ohrožena, či dokonce že její odchod byl organizován z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v napadeném rozhodnutí uvedeny pouze v podobě indicií, které nelze soudně přezkoumat, rozhodnutí je tedy stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Ostatně pro posouzení věci není rozhodující, zda žalobkyně vycestovala ze země původu z azylově relevantních pohnutek, nýbrž zda jsou její obavy z pronásledování po návratu do země původu odůvodněné (srov. shora prospektivní pohled na institut mezinárodní ochrany).
49. Soud dále podotýká, že pochybnosti o skutečných důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze založit ani na tom, že žalobkyni trvalo několik dní, než docestovala z Prahy do zařízení žalovaného v X. Časová prodleva mezi vstupem na území České republiky a podáním žádosti o azyl může být jistě indicií pro zjištění, zda cizinec ve skutečnosti nepřicestoval z azylově irrelevantních důvodů a o mezinárodní ochranu nepožádal až v situaci, kdy v ní vidí poslední možnost pro legalizaci svého pobytu. Takové úvahy jsou nicméně namístě tehdy, pokud by žádost o mezinárodní ochranu podal až s odstupem několika měsíců či let od přicestování na území České republiky, zpravidla v době, kdy by již pobýval na jejím území ilegálně a snažil se tímto způsobem legalizovat si další pobyt. V nyní posuzovaném případě uplynuly mezi příletem žalobkyně do České republiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze tři dny, což rozhodně nelze hodnotit jako nepřiměřené prodlení, nadto žalobkyně pobývala na území České republiky oprávněně, a nehrozilo jí tak udělení správního vyhoštění.
50. Soud se ztotožnil s žalobní námitkou i ve zbývajícím rozsahu spočívající v tom, že žalovaný hodnotil skutečnosti, jež nejsou pro udělení mezinárodní ochrany podstatné. Žalovaný spekoval o významu okamžitého opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, o zapojení se do pracovního procesu, o snaze žalobkyně o postupnou integraci v české společnosti a v lokálních náboženských komunitách. Žalobkyně namítla jednak nepodloženost takových úvah, jednak to, že uvedené skutečnosti nelze obecně klást žadateli o mezinárodní ochranu k tíži, protože nejsou z hlediska udělení mezinárodní ochrany relevantní. S touto námitkou soud souhlasí.

51. Žalobkyně závěrem namítla, že žalovaný nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a poukázala na kladná rozhodnutí v případech jiných čínských křesťanů, kteří žádali v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Soud v tomto ohledu podotýká, že je zapotřebí uvědomit si nutné individuální posouzení každé žádosti o mezinárodní ochranu. Ač mohou žadatelé o mezinárodní ochranu legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat ve svém celkovém vyznění stejně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 7 As 29/2007-58), odlišná rozhodnutí v obdobných případech mohou být za určitých okolností zcela legitimní. Žalovaný v případě žalobkyně pochybil právě v souvislosti s individuálním posouzením, které měl vůči žalobkyni uplatnit. Žalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že žalobkyně využila znalostí o pronásledování křesťanů v Č s cílem vygradovat svůj azylový příběh. Žalobkyně však vcelku konzistentně a podrobně popsala své zkušenosti ze země původu žalovanému během pohovorů k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný na jedné straně žalobkyni zařadil do skupiny Č obyvatel, kteří v určitém období zažádali o azyl (a z nichž některým byla mezinárodní ochrana udělena), na druhou stranu však nevysvětlil negativní přístup k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a důvody, proč konkrétně jí nebyla mezinárodní ochrana udělena, což ostatně je důvod, který soud vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Doplňková ochrana

52. Žalobkyně dále namítla, že (minimálně, případně) splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. Hrozba této újmy plyne ze zpráv o zemi původu ve spojení s výpovědí žalobkyně. Trestání žalobkyně ve smyslu odst. 2 písm. b) citovaného ustanovení jí hrozí také z důvodu medializace případu Č křesťanů v České republice.
53. Soud se proto dále zabýval zákonností té části napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně reálně není ohrožena vážnou újmou, a tedy jí neudělil ani doplňkovou ochranu. Ani tento závěr žalovaného však nemůže obstát, neboť žalovaný nezjišťoval, zda jsou členové církve X terčem takového jednání, které lze kvalifikovat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. To má význam zejména v situaci, pokud žalovaný dospěl k závěru, že jednání státních orgánů země původu nelze vzhledem k jeho nedostatečné intenzitě kvalifikovat jako pronásledování, neboť vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je již samotné porušení práva nebýt mučen a práva nebýt podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, aniž by bylo vyžadováno závažné porušení těchto práv, jak je tomu v případě definice pronásledování. Naproti tomu je ve vztahu k hrozbě vážné újmy vyžadován vyšší důkazní standard (reálné nebezpečí, nikoliv jen přiměřená pravděpodobnost). Jestliže se tedy žalovaný nezabýval tím, zda by žalobkyně v případě návratu do země původu nebyla vystavena hrozbě vážné újmy, a to z důvodu příslušnosti k církvi, je jeho závěr o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
54. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalobkyně také namítla, že jí hrozí vážná újma i z toho důvodu, že podala žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, jelikož došlo k medializaci těchto případů. Poukázala na to, že závěry žalovaného nemají oporu ve správním spisu. Žalovaný na straně 35 napadeného rozhodnutí konstatoval, že neexistují důkazy

o systematickém týrání, zadržování a špatném zacházení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do země původu. Tvzení žalobkyně považuje za účelové, neboť ze shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do země původu zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice z náboženských důvodů. K tomu soud uvádí, že nejen ze samotného rozhodnutí, nýbrž ani z obsahu správního spisu není patrné, co žalovaný míní oněmi „shromážděnými informacemi“. Chybí zde totiž odkaz na konkrétní podklad, který by se zabýval postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do země původu, tím méně pak postavením žadatelů žádajících z důvodu náboženského pronásledování. Za této situace je nutno konstatovat, že závěr žalovaného není opřen o žádná skutková zjištění. I v tomto rozsahu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

55. S otázkou důsledků medializace se žalovaný vypořádal na straně 35 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné připomněl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu. Přestože se v českých médiích objevila zpráva o tom, že v České republice žádá o azyl z náboženských důvodů X lidí původem z Č, případně další články k této kauze, nebyly v daných člancích rozhodně uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dále žalovaný podotkl, že média ve svých informacích citovala samotné žadatele o mezinárodní ochranu či jejich zástupce, což nesvědčí o reálnosti jejich obav ze zveřejnění jejich případů. Soud souhlasí se žalovaným, že na medializaci případů se skutečně podíleli neúspěšní žadatelé, což je mu známo z veřejně dostupných zdrojů. Žalobkyně jen konstatovala, že se medializace případů dopustil ministr vnitra. K tomu soud uvádí, že se nemohl zabývat otázkou, zda medializace případů má za následek splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť tomu brání výše popsáná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Bude na žalovaném, aby posoudil na základě podrobných a aktuálních zpráv o zemi původu zaměřených na postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, do jaké míry bude mít medializace případů vliv na nebezpečí vzniku vážné újmy, zdali vůbec. Stranou pozornosti nemůže žalovaný nechat ani otázku, zda žalobkyni hrozí nějaká opatření ze strany státních orgánů z důvodu, že se do země původu vrátí po několika letech pobytu v zahraničí (tedy po překročení předpokládané doby vycestování).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nesprávným posouzením právní otázky důsledků žalobkyní tvrzené příslušnosti k církvi X, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti strachu z pronásledování, tedy výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nezjišťoval na podkladě zpráv o zemi původu, do jaké míry je pravděpodobné, že by žalobkyně mohla být vystavena aktům pronásledování. To představuje důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zcela nepodložená je úvaha žalovaného o neexistenci hrozby vážné újmy po případném návratu žalobkyně do země původu v rámci posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný o této otázce rozhodl, aniž by si opatřil zprávy o zemi původu řešící danou otázku (ohrožení příslušníků církve, ohrožení žadatelů o mezinárodní ochranu a ohrožení osob

navrátivších se po uplynutí povolené doby). Žalovaný opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, tedy zatížil jej nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

57. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Rozhodl současně o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. Ve vztahu k důkazním návrhům žalobkyně a žalovaného soud uvádí, že pro potřeby rozhodnutí o žalobě bylo provedení těchto důkazů nadbytečné.
59. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Neprokázala nicméně, že by jí v souvislosti s tímto soudním řízením jakékoliv náklady vznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně